

המלך נחש

סרביה

הוא נגע בסלע. עוד ועוד נחשים הופיעו ועשו כך
ופתאום הסלע הגדול התפרק ומתחתיו נראה
מעבר ארוך לתוך האדמה, שלתוכו זחלו הנחשים
זה אחרי זה.

הרועה, שרצה לראות מה קורה אתם, שכח את
סלידתו מהיצורים מלאי רעל אלה ונכנס לתוך
המעבר. הוא מצא את עצמו במערה רחבת ידיים
מוארת בברק אבני הן רבים שעל הקירות.
במרכז המערה עמד כסא מלכותי מפואר, עשוי
זהב ומשובץ באבני אודם וברקת, ועליו שכב
מגולגל נחש ענקי בעל עיניים זורחות.
הנחשים האחרים התאספו סביבו בשקט מוחלט,
וכשהרועה מביט בעיניים פקוחות לרווחה, הנחש
הגדול עצם את עיניו ואחריו כל היתר, ונרדמו כולם
מיד.

הרועה ניצל את ההזדמנות ונדד סביב המערה,
בדק את אבני החן ואף ניסה להוריד, ללא הצלחה,
אחדים מהם. בסוף החליט שעדיף לצאת מהמערה
לפני שהנחשים יתעוררו שוב וחזר דרך המעבר,
אך הפתח היה סגור, כך שלא יכול היה כבר לצאת.

על הר גבוה בסרביה ישב רועה צנוע מוקף בצאן
שלו. העמק שתחתיו מכוסה היה בערפל דקיק,
שדרכו הוא יכול היה לראות צמרות עצי הלבנה,
שעליהם התחילו כבר להאדים. שקט שרר סביב
ונשמע רק קול לעיסת הדשא של הכבשים וזמירה
של עפרוני המתעופף מעל.
הרועה פיהק, מתח את גופו והביט על השמיים. לא
היה לו מה לעשות וגם לא על מה לחשוב, כי היה
אדם פשוט. הוא לעתים רצה שיקרה דבר מה
בחיים, דבר מה יוצא דופן, אך חייו לא הופרעו
מעולם. הוא הביט על הצריף שמאחורי מכלאות
הצאן, שם אישתו התחילה כבר להכין את ארוחת
הערב, כשפתאום ראה משהו כהה זוחל דרך
הדשא בכוון סלע גדול. היה זה נחש גדול, בעל גוף
צבעוני, ואחריו הופיעו עוד נחשים בעלי קשקשים
מבריקים. כל אחד החזיק בלועו שורש מוזר, שבו

משום מה הוא לא הרגיש כל פחד, חזר למערה,
נשכב ליד הנחשים ונרדם חזק.
התעורר כשהרגיש שהנחשים מתחילים לנוע. הוא
ראה שכולם הביטו על המלך שלהם.
"האם הגיע הזמן מלכנו, האם הגיע הזמן?" קראו.
"הגיע הזמן" ענה ההוא אחרי רגעים אחדים, גלש
מהכסא והוביל אותם דרך המעבר. במגע שלו
הפתח נפתח והנחשים עברו החוצה לפניו. גם
הרועה רצה לצאת, אך הנחש חסם את דרכו
בשריקת זעם.
"תן לי לצאת. אנא, מלך רב-החסד" ביקש הרועה
"אם לא אצא הצאן שלי ילך לאבוד ואישתי תחכה
לי לשוא בביתי."
"נכנסת למקום מנוחתנו ללא הזמנה, ועכשיו עליך
להישאר כאן" ענה המלך. אך הרועה התחנן וביקש
כל כך שבסוף הנחש הסכים לשחררו.
"הפעם אתן לך ללכת" אמר "אבל תבטיח לי בכל
היקר לך, שלא תגלה את מקום הסתרים שלנו
לאיש."

הרועה היה מוכן לכך ושלוש פעמים חזר על דבר
השבועה, כפי שדרש מלך הנחשים. אחרי כן ניתן
לו לצאת מהסלע.
על עצי הערמונים הופיע פריחה לבנה ופעייית
השיים סימנה כבר בוא האביב. הוא הופתע מאוד
מכך ומיהר הביתה, חושש מתגובת אישתו. אך
כשהתקרב לצריף ראה איש זר שעמד ליד הדלת.
הרועה הסתתר אחרי שיחים כדי להמתין עד שהזר
ילך.
"האם בעלך בבית?" שאל האיש הזר כשאשת
הרועה, חיוורת ורזה, פתחה את הדלת.
"לא!" ענתה בעצב "לא ראיתי אותו מאז החורף,
כשעזב את הצאן במדרון ההר. אני חוששת
שהזאבים טרפו אותו." היא כיסתה את ראשה
בסינור ופרצה בבכי.
כעת הרועה יצא מבין השיחים. "אני כאן, אישתי
היקרה" פנה אליה בחיבה.
האישה הפסיקה מיד לבכות והתחילה לנזוף בו
בפנים חמורות.

"איפה היית, בחור עצלן! השארת אותי לבדי במשך כל החורף! בקושי יכולתי להתקיים! ענה לי מיד!"

הרועה לא יכול היה לענות לה בלי להפר את שבועתו, וההתחמקויות שלו עוררו את סקרנותו של האיש הזר.

"מוטב שתגיד את האמת לאישתך, בחור חביב. אני אפצה אותך במטבע זהב. איפה ישנת בלילות חורף ומה עשית כל הזמן?"

"ישנתי במכלאת הכבשים" התחיל לומר הרועה, אך הזר פרץ בצחוק. "הרי לא תרצה שאאמין בכך" אמר "אנו רואים שאתה מסתיר דבר מה. ספר הכל!"

באי-רצון רב הרועה סיפר על המערה בה ישן והזר, שהיה בעצמו מכשף, הכריח אותו להראות לו את מקומה. הם מצאו שורש שאחד הנחשים השאיר במקרה, ובמגע לסלע הפתח נפתח מיד והם יכלו לעבור.

המכשף רצה אף הוא להוריד אבני החן מקירות המערה. הוא הוציא ספר השבעות מכיסו ומצא בו את מילות הכישוף שיאפשרו לו לעשות זאת. "עכשיו אהיה עשיר כפי שרק אדם יכול להיות, ואתחלק בעושרי גם אתך, הרועה הטוב" קרא. הוא כבר רצה להפעיל את הכישוף כשהופרע על ידי שריקה איומה.

מלך הנחשים הרגיש בפורצים ובא אחריהם. הוא קיבל עכשיו צורה של דרקון ירוק ונזף בכעס ברועה על הפרת השבועה.

הרועה חשב שהגיע שעתו האחרונה, אך המכשף הושיט לו חבל ואמר לזרוק לדרקון על הראש. ביד רועדת הרועה זרק לולאה על ראשו של הדרקון ובאותו הרגע הסלע שבחוץ התפוצץ ברעש שהדהד מהר להר.

הרועה מצא את עצמו עף על גבו של הדרקון הירוק גבוה בשמיים. מהירות המעוף הייתה איומה והרוח הכתה בכוח בפניו של הרועה. הם עברו מעל הרים וימים, מעל מדבריות בהן השתוללו סערות חול

ובסוף הגיעו למישור רחב ידיים שנהרות רבים
זרמו עליו.

הדרקון הגביה עוף ונשימתו של הרועה נעשתה
קשה יותר ויותר. עיניו נעצמו, אך פתאום שמע
מעליו זמרת העפרוני.

"ציפור יקרה" קרא "עשי חסד עמי, עלי לשמיים
ובקשי עזרה מהאלים."

העפרוני עלה גבוה וחזר עם עלה ירוק מעץ בגן
העדן. הוא הפיל את העלה על ראשו של הדרקון
וזה נפל מיד לארץ וחזר להיות נחש שזחל וברח
מיד.

כשהכרתו של הרועה חזרה אליו הוא מצא את
עצמו במדרון ההר עם הצאן שלו סביבו והכלב
הנאמן לרגליו.

היער היה עדיין בצבעי סתיו המאדימים והזהובים,
ומרחוק יכול היה לראות את אישתו, שקוראת לו
לארוחה.

"כנראה חלמתי" אמר לעצמו וחזר הביתה לארוחת
ערב. הוא חי עוד שנים רבות בשלום ובנחת, ולא
איחל לעצמו יותר שיקרה לו דבר מה מיוחד.